

Sardinie je země závodům rallye a motorkářům vůbec zaslíbená. Poslední závod European Bajas Cupu zvaný Rally di Sardegna stál opravdu za to. Pořadatelé pro jezdce připravili náročnou trať o délce 546 km. Celý podnik byl zvláštní tím, že zde startovaly pouze motocykly a čtyřkolky, žádná auta ani kamiony.

Text a foto: Vierka Kaštanová

Frajeřinky Ivo Kaštanů před objektivem fotoreportérů..

Jízda na horské dráze aneb Rally di Sardegna

Rally di Sardegna se původně měla jet až v polovině října. To, že se koná 12. – 14.9., jsem zjistila víceméně náhodou, a tak to byl docela velký frčák všechno zařídit a zorganizovat. Poslat přihlášky, zajistit trajekty, nachystat motorky, a tak dále a tak dále. Původně jsem chtěla vyslat na Sardinii pouze chlapy, ale nějak se to zvrtilo, nakonec jsem jela s nimi a vůbec toho nelituji. Doma musel zůstat náš týmový kolega z Trojek Racing Teamu Honza Ležatka, který nedostal propustku z práce a skoro to obrečel. Mohl totiž nasbírat ještě pár bodíků do celkového hodnocení Evropského poháru. Z českých jezdců byla účast velmi slabá, možná to bylo i kolizí termínů s portugalskou Pax Rally. Na startovní listině se tedy objevil Ivo Kaštan, Karel Ležatka a na čtyřkolce Pepa Macháček.

Původně jsme měli na Sardinii odjíždět ve středu ráno, ale nějak to opět nevyšlo a odjížděli jsme až v pozdních odpoledních hodinách. Do Sprintera se překvapivě vlezly čtyři motorky Monkey, Karlova závodní Honda XR 650 R i Ivošův pitbike Pitpro. K tomu spousta věcí včetně náhradního motoru, který jsme vezli jen proto, abychom ho nepotřebovali.

Cesta ubíhala celkem v pohodě. Až asi sto kilometrů před Livornem, odkud nám jel trajekt, se dálnice v půl čtvrté ráno zastavila, a já začala vymýšlet krizové varianty, protože náš odjezd lodičkou v 8,00 byl značně ohrožen. Karel za volantem to vyřešil tím, že si sklopil sedačku a usnul tak tvrdě, že nás vzbudily až klaksóny aut za námi. Před námi už nikdo nebyl. Trajekt jsme nakonec stihli na minutu...

Na Sardinii bylo nádherné počasí. Závody se odehrávaly v jižní části ostrova poblíž městečka Perdasdefogu v provincii Ogliastra, jak jinak než ve vojenských prostorech. V pátek ráno vše začalo administrativními a technickými přejímkami. Ani tentokrát jsme neprošli bez problémů. Neprošli, protože Karlovy doklady od motocyklu zůstaly v garáži v Ostravě... Sice jsme měli kopie, ale ty nestačily. Ředitel závodu nám s úsměvem řekl: „Kdyby jste byli Italové, už jedete domů.“ Tak dlouho jsem je otravoval a vymýšlel

všechno možné, až Karla nakonec nechali startovat. Komisaři byli velmi důslední, protože brblali i nad tím, že Ivošův stroj překračuje hlukový limit o celý jeden decibel.

Odpoledne odstartoval prolog – 1,8 km dlouhý okruh, celý namotaný na jakési testovací trati s měkkým písčným podkladem. Protože všechno proběhlo velmi rychle, rozhodli jsme se na Mankynách odjet vykoupat se k moři. Kluci tvrdili, že je to kousek, maximálně 20 km. No najeli jsme skoro 80, ale byl to báječný výlet. Zjistila jsem, že Mankyny jsou nejlepší dopravní prostředek na tomto ostrově. Celkem pěkný asfalt, nádherné klikaté silničky, během pár kilometrů vystoupáte od moře do skoro tisíce metrů, ani nevíte jak. Vůbec zde nebyl problém zajet s motorkami až na pláž přímo k moři. Cestou zpět jsme si vychutnali noční atmosféru městečka Jerzu. Typicky italské kavárničky, kde podávají kávu v „náprstcích“ a sedí se na plastových židličkách přímo na silnici v úzké uličce, která je hlavním průtahem městečka. Se čtyřmi maličkými motorkami jsme zde byli za hvězdy a Ivo svým šarmem a „plynou“ italštinou (umí asi 30 slov) středem pozornosti místních obyvatel.

Příjemně unaveni jsme přijeli do našeho hotelu. Ivo se z pokoje kvůli chrápajícímu Petrovi odstěhoval na terasu k motorkám,

Nejsilnější čtyřkolka ve startovním poli
E-ATV 990 Adventure - prostě KTM 990 Adventure na čtyřech kolech.
Pilot Miroslav Abrahám - „The MIRKO“

Na čtyřkokáre je úžasný pohled, možná i proto, že jim mnohdy chybí pud sebezáchovy. Vítěz kategorie čtyřkokel, Portugalec Correira v akci.

Ivo Kaštan nemůže bez motorek ani spát...

Karel Ležatka na startu závodu

tahal z deset metrů hluboké rokle. To bylo asi jediné zdržení Karla na trati, jinak jel jak střela a jeho výsledek tomu také odpovídal.

Ještě v sobotu večer obcházel ředitel závodu všechny účastníky a oznamoval, že závod bude následující den zkrácen o jedno kolo. Ráno si to však rozmyslel a nakonec se jel plný počet kol, tedy tři. Nebylo to moc příjemné, protože byla zima jak v Rusku a lilo a lilo. Celkem chaotické bylo i vyhlášení vítězů, neboť všichni spěchali na trajekt a počasí nebylo žádným velkým ceremoniálem pod širým nebem nakloněno. Vyhlásili proto jen první tři v absolutním pořadí a ostatní ceny se rozdávaly na „žranici“ v místní tuším četnické stanici. Jelikož informační tok poněkud nefungoval, mnoho jezdců odjelo bez cen.

My jsme si však počkali a stálo to za to. Karel si odvezl bronz za absolutní pořadí a zlato za třídu A4 (motorky nad 550 ccm). Na Ivoše zbyla bramborová medaile v absolutním pořadí, ale v kubatuře do 250 ccm ho nikdo nepřekonal. Pepa Macháček byl ve čtyřkolkách druhý.

Protože to byl poslední závod celého seriálu European Bajas Cup, musím ještě zmínit jeho celkové výsledky, i když trofeje se budou předávat až v prosinci na motoshow v italské Bologni.

Celkové výsledky European Bajas Cup:

Motorky:

1. Duto Nicola
2. Ronco Gianfranco
3. Ležatka Karel (1. místo kat. A4)
4. Kaštan Ivo (1. místo kat. A1)
7. Ležatka Jan (3. místo kat. A3)

Čtyřkolky:

1. Correira
2. Masante
3. Macháček

A to je vše, přátelé. Na úplný závěr snad jen doporučení. Pokud vás bude nudit jezdit po pevnině, vřele vám doporučuji navštívit ostrov Sardinie. Je to skutečný ráj pro motorkáře, jsou zde velmi milí a přívětiví obyvatelé a ani vaše peněženky neutrpí velkou újmu. Já jsem tady s parťákem Petrem najezdila na „Mankynách“ více než 300 km a moc jsme si to užili i přes nepřízeň počasí.

v noci ho ale vyhnalo počasí. Přes noc totiž klesla teplota z pátečních třiceti stupňů na deset, fučel ledový vítr a přšelo. Na pořadu dne byly totožné 4 okruhy, každý o délce 78 km. Rychlostka měřila 55 kilometrů a celá vedla po úzkých cestách ve vojenských prostorách. Samá zatáčka, sem tam nějaká díra od granátu nebo podobné hračky, dvoumetrové valy přes cestu a spousta divokých koz. Zvířata byla jedinou živou překážkou na trase. „Žádní lidé, žádní ekologové, ideální prostor pro závody,“ pochvaloval si ředitel závodu. Zajímavým výrazem přeložila překladatelka slova „divoké kozy“ z italštiny do angličtiny. Kdybyste nevěděli, jak se řekne anglicky divoká koza, tak je to „wild meee“.

Ivo si smůlu vybral hned v prvním kole, kde měl dva defekty, a pak už celý závod jen udivoval soupeře, jak na něčem tak malém může jet tak rychle. Samozřejmě, že po rovinách nepatřil k nejrychlejším. Jeho Pitpro s motorem Daytona o obsahu 150 ccm jede v naprostém bezvětrí asi 130, ale protože fučelo jak na Sibiři, tak jen 110, a to ještě z kopce. Ivo byl nicméně opět středem pozornosti a miláčkem diváků i samotných závodníků.

Obdivovala jsem všechny čtyřkokáře, protože to, co oni dokážou dělat s těmi z mého pohledu neovladatelnými bestii, to nikdy nepochopím. Pár jich také skončilo mimo trať v pěkně hlubokých roklích. Jednu čtyřkolku dokonce organizátoři hledali čtyři hodiny, než ji našli i s jezdcem zavěšenou ve větvích.

„Na Sardinii se musí jezdit s padákem na zádech, když to přeženeš a vyletiš z trati, tak ho otevřeš a pohodlně doletíš na zem.“ Tak touto větou balamutil před startem slovenské čtyřkokáře Pepa Macháček. Jednu takovou čtyřkolku pomáhal vyprošťovat i Karel Ležatka, když chlapíka, jezdícího pod přezdívkou Spiderman,